

Số 25

8 XU

LÊ-VINH-TUY

December 1966

CAI TRANH

BỘ BA TRINH THAM

Tuần Phỷ về

Sach

HOAXUAN

của tuổi trẻ

GIẢI TRÍ

a) CÁC CÂU ĐỐ :

1° Vật gì không sắc không hình,
Vẫn hằng chuyển động bên mình quanh ta.
CÁI GÌ ?

2° Nước trong leo lẻo cầm con sào,
Giữa hè mà lạnh buốt làm sao,
Trăm nghìn vẫn một niềm bùi ngọt,
Nước chảy thân mòn cốt chẳng hao.
LÀ CÁI GÌ ?

b) SẮP CHỮ

1° Xếp những chữ sau đây thành tên một
vị danh-tướng đời Trần :

Ầ Ắ C N N Ồ Q R T T U U

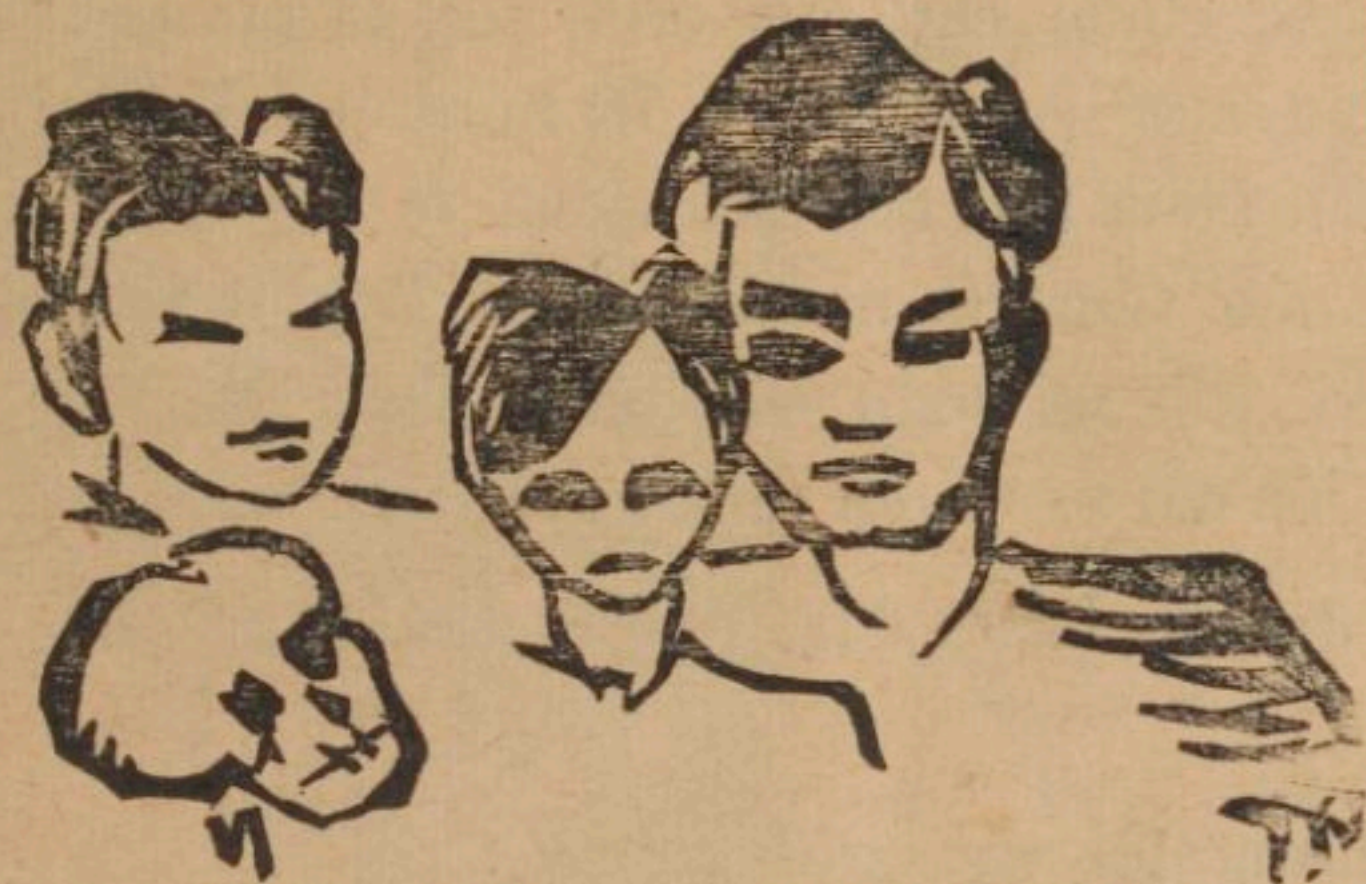
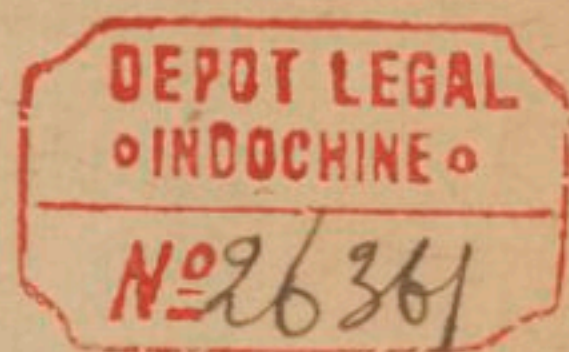
2° ĐOÁN CHỮ :

Sinh trước em nên đứng hát sau,
Đứt đuôi nhàn hạ sướng hơn giàu,
Đem sì dầu ắt thành mầu cỏ,
Cậu bé nhằm đem nấu món rau.

3° THỨ QUẢ CHĂM :

○	Tôi là con thứ ba trong họ văn.
○ ○ ○	Tôi đã có con
○ ○ ○ ○ ○	Người có thể nhìn qua mình tôi
○ ○ ○	được.
○	Tôi có rất nhiều em.

CÁI TRANH

Bộ ba trinh-thám của LÊ-VĨNH-TUY
VŨ-VĂN-PHẦN vẽ

Tôi rón rén lên thang từng bước một, chủ ý xem anh đương làm gì và nhất là định dọa anh một mẻ nên thân. Vì Cường — phải chính anh ta — vẫn tự phụ là một tay xét đoán và luận lý giỏi.

Vừa cầm đến quả dấm sẽ quay tôi bỗng sững sốt ngừng tay lại. Trong ánh đèn mờ mờ tôi chợt đọc mấy giòng phấn trắng trên cánh cửa : « Cậu Cả — Cường vẫn gọi tôi thế — có vào mượn áo tôi thì đi cho mạnh bạo. Chớ đừng len lén như thằng kẻ trộm thế ».

Thôi hỏng ! anh ta đã đoán rõ ý định của mình rồi. Mặc, ta cứ vào xem Cường đương làm gì đã. Tôi khẽ nâng cánh cửa cho khỏi kẹt rồi rón gót bước vào. Ngồi bên bàn học kê liền cửa sổ trông xuống đường — tôi quên không nói là cầu thang bắc trong sân — Cường quay lưng lại phía tôi, dưới ánh đèn để ở mặt bàn, đương mân mê cái đầu lâu anh mới lấy ở hang Các-Cớ chùa Thầy. Đương mê mải soi kính hiển vi xem xét, anh ta không ngờ có người đến sau lưng.

Nhìn vẻ chăm chú của anh, tôi đã mừng thầm, định đứng yên một lát cho tim đỡ hồi hộp rồi sẽ nhẹ nhàng bước đến khóa trái tay Cường lại và cộc trán anh ta vào trán sọ dừa xem cái nào đau hơn. Ý nghĩ ấy làm tôi suýt bật cười. Khi tôi toan rón bước thì Cường sẽ gõ kính hiển vi lên cái sọ và nói rất tự nhiên không quay đầu lại :

« Đi đã nhẹ bước đấy, nhưng còn vụng lắm. Thôi lại đây ! ».

Cụt hứng tôi vội cười gượng :

— Nói khoác mãi ! rõ hù họa.

— Hù họa à ! Người ta mở sán cửa cho mà vào lại còn xoay quả đấm.

— Sao anh biết tôi lại hôm nay ?

— Còn gì dễ hơn nữa ? Tôi thừa biết rằng tối thứ bảy nào anh chả đến thư-viện để được ngồi vắng. Chín giờ giờ lại mưa ; một người lơ đãng như anh có khi nào mang áo tơi phòng sấm ? Lúc này thư-viện đóng cửa rồi trời vẫn lấm tấm mưa, mấy mà anh không lại lấy áo của tôi để về. Tôi lại biết anh đi rón rén vì thừa hiệu anh chỉ đợi có dịp là đánh đồ tôi. Thằng Cường dưới mắt cậu Cả chỉ là một thằng bé hiếu thắng, tự phụ tới cực điểm !

Vừa nói Cường vừa lấy kính hiển-vi soi từng khớp xương ở cái đầu lâu và hình như không chú ý đến nhời anh giảng mấy. Tôi vừa toan đứng lên lấy áo tơi của anh để về thì chợt thấy cánh cửa kẹt sẽ rồi từ từ mở. Một cái bóng con con sẽ lén vào. Người Cường che lấp hẳn ánh đèn nên tôi không nhận rõ được thằng bé, chỉ thấy nó

Đương mê mãi... (trang 1)

đưa cánh tay luôn luôn dụi mắt và chốc chốc lại nấc lên mấy tiếng.

Vẫn không rời bỏ cái đầu lâu, Cường cất tiếng như nói một mình:

« Lại đây em Hoan ! ».

Cái bóng rụt rè tiến đến. Dưới ánh đèn tối nhận rõ vẻ mặt hốc hác của thằng bé chạc 13 tuổi, gầy yếu, tiêu tụy, hai vai trổ lên trong lần áo rộng lưng thùng của người lớn hơn nó ! Nhưng dưới cặp lông mày nhíu lại, vì đau khổ, hai con mắt to và sáng đương thao láo nhìn tôi.

Đứng cạnh Cường thằng bé còn thồn thức, lúc thấy Cường đề tay lên đầu vuốt ve, nó oà lên khóc thật to.

— Em mất cái tranh ô-tô anh cho sáng ngày phải không ? Việc gì mà khóc thế

16 Piece
926

Thằng bé sẽ vâng rồi lại thồn thức.

— Anh đã bảo nín đi mà lại! mất từ bao giờ?

— Thưa anh... không biết mất từ bao giờ.

-- Được rồi, muốn tìm thấy cái tranh thì kể rõ cho anh này nghe — Cường chỉ tôi — anh ấy sẽ tìm cho; tay trình thám đại tài đấy.

Thằng bé không nhận thấy ý chế diễu của câu nói, nên dụi mắt nhìn tôi có vẻ tin cần lắm. Nhưng nó vẫn ấp úng nói với Cường:

— Anh cho em cái tranh ô-tô đẹp quá em vừa mang về định dấu đi thi thằng Tí với con Trà đã trông thấy đòi xin kỷ được. Em không cho, chạy lên gác dấu vào trong sách rồi bỏ ngay vào cặp đi học liền, mặc chúng theo hút em lên lục lọi. Thế mà đến lớp dỡ sách ra đã thấy mất rồi. Em muốn òa lên khóc ngay bấy giờ. Lúc tan học em trốn cả tập võ chạy về tìm mãi không thấy.

— Em tìm những chỗ nào?

— Em tìm hết cả dưới nhà, trên gác, gầm bàn, gầm ghế, khe tủ, khe dường, chỗ để đồ chơi, sách đông, bàn thờ, sô nhà, khe bếp, gầm cầu thang, dưới chiếu, nóc tủ, đình màn, bàn học; sách vở em lật từng trang cũng không thấy.

Cường nói rất tự nhiên:

— « Lục lọi tất cả những thứ ấy trong một giờ đồng hồ. Giỏi đấy, lại mở cả các tủ nữa bằng chìa khóa bách bảo của anh! »

Thằng bé trở mắt nhìn, kinh ngạc!

« Ô! anh biết! ».

Rất nầy mình... (trang 6)

— Anh đã bảo chẳng cái gì là anh không biết. Lúc tám rưỡi em vào mượn vụng cái chìa khóa anh đương nằm xem báo. Em chắc chúng nó giấu cái tranh ở trong tủ nên thừa lúc cả nhà đi xem tuồng định mở ra lấy để khỏi nhờ đến anh. Chẳng may lại không thấy. Có phải thế không ?

— Vâng.

Trong lúc Cường mãi hỏi thằng Hoan, tôi cầm lấy cái đầu lâu ngăm nghĩa không hiểu có những gì khác thường khiến anh phải xem xét kỹ lưỡng thế. Tôi vừa xem vừa ngăm nghĩ, không đề ý tiếng meo meo của con mèo đen trên xà nhà đương định nhảy xuống mặt bàn. Nó nóng ruột vì thấy mãi tôi không tránh, liền nhảy thẳng xuống tay tôi làm tôi rất nẩy mình đánh búa cái đầu lâu xuống sàn gác, Cái đầu rơi ra làm mấy mảnh búa trên sàn. Kinh ngạc tôi vội cúi xuống nhặt, hối hận vì sự vô ý của mình.

Cường vội giăng những mảnh sọ tay tôi vừa nhắc lên, mồm lầm bầm : « Đoảng ! Đoảng ! Đồ tồi ! » Bỗng nhiên mắt sáng lên, anh lật đi lật lại những mảnh xương, ngăm nghĩa kỹ rồi vội vàng vợ lấy tất cả bỏ vào tủ khóa kỹ lại ; nhưng tay anh vẫn còn cầm cái xương quai hàm. Tôi chưa kịp hỏi. Cường đã giục : « Nào chúng ta sang nhà em Hoan »,

Xuống tới đường Cường ghé tai bảo nhỏ tôi : « Thằng bé này tinh lắm, tôi thấy nó có nhiều cái hay, nhưng tiếc mẹ nó mất sớm, nó bị gì ghẻ hành hạ dữ quá, khó nên người được. Tôi cố chữa không chắc có lại ».

Hoan ở gần nhà Cường. Chúng tôi bước vào một gian

nhà kiêu cồ, thấp, có một cái gác sếp để chứa các đồ vật. Vào trong nhà, Cường chiếu đèn bấm soi khắp các nơi rồi bảo Hoan :

— « Cái tranh chưa ra khỏi nhà đâu em ạ. Nhưng tìm thấy hay không đều do sức em cả. Em có can đảm không đã.

— Thưa anh có !

Dẫu trả lời mạnh bạo thế nhưng Hoan đã thấy dụt dè.

— Thật nhớ ! thế bây giờ em đem cái này một mình lên gác theo lời anh dặn nhé.

✓ Cường thò tay vào túi lấy ra một đoạn giấy gai dài, buộc một đầu vào cái xương quai hàm rồi bảo :

Em cầm cái này một mình lên gác, lặn đi đến phía ngoài này rồi anh sẽ dặn sau.

Hoan tái mét mặt, nhìn cái xương quai đang nhe hàm răng trắng nhợt.

— Thế nào ?

— Em sợ.

— Sợ cái gì kia chứ ? Ừ không cầm vào nó thì thôi. Giữ xa thế này cũng được. Thôi đi đi !

Cường vừa nói vừa di đoạn giấy vào tay Hoan. Thằng bé run run bước lên thang ; cái xương quai lủng lẳng chốc chốc lại đập vào đùi gối nó. Trong lúc lâu có tiếng bần ghề lịch kịch trên gác rồi thấy yên. Ở dưới này Cường chiếu đèn bấm vào một lỗ hồng ở sát tường rồi hỏi :

Em đến nơi rồi chứ ? Thấy gì chưa ?

Thằng bé run rần... (trang 7)

Thằng bé run run trả lời: « Có, ánh đèn anh chiếu ».

— Em đến sát tường đi !

— Đến rồi.

— Giờ nghe kỹ nhớ : em cầm cái xương quai lên nhìn cho kỹ.

— ...

— Nhìn chưa ?

— Nhìn rồi.

— Thấy gì lạ ?

— Khuyết ba cái răng cửa. Một cái răng hàm thủng. Còn thì nguyên lành cả.

— Được rồi. Em trông thấy cái lỗ hồng ở sàn gác đấy chứ ?

— Có.

— Em cầm lấy đầu giày, giòng xương xuống đây cho anh.

Từ từ cái xương luồn qua lỗ hồng theo sát tường xuống.

— Được rồi bỏ tay ! Thôi xuống đi.

Sự lạ kỳ; cái xương không rơi xuống đất lại mắc vào cái tranh pháo dán trên tường từ trong Tết, lâu ngày đã long hồ ở phía trên, trể ra như miệng cá đớp cái xương vào trong ấy.

Hoan hấp tấp chạy xuống thang như bị ma đuổi. Nó ngơ ngác nhìn không biết cái xương biến đi đâu. Cường chỉ tay bảo nó: « Em lại lôi cái giấy ra mà xem ».

Thằng bé vừa đặt cái giấy thì cái tranh pháo bong hẳn ra để rơi cùng cái xương một mảnh giấy cứng. Hoan vội lấy tờ giấy reo lên một tiếng vui mừng...

Nhìn qua vai nó tôi không khỏi buông một tiếng thở dài chán nản. Vật làm tốn bao nhiêu nước mắt của đứa trẻ, phí bao nhiêu công trình của nó và của Cường chỉ là cái tranh quảng cáo vẽ một chiếc ô-tô kiểu mới bóng nhoáng trên tờ giấy láng.

Tức thì tôi lôi Cường đi để mặc thằng Hoan với sự vui sướng của nó.

Ra tới đường tôi mới to tiếng gát anh:

— Đồ đoảng, thằng bé hay vùi ấy cũng khen lấy khen để.

— Thế thì anh không hiểu tí gì về tâm lý rồi. Anh nên nhớ rằng thằng Hoan đây không phải là một đứa dễ khóc. Nhiều bận đi ghẻ hành hạ nó thật tàn nhẫn nó vẫn cắn răng không kêu xin, rên rĩ một tiếng nào. Vừa rồi nó mới đến sau lưng tôi hiểu ngay là nó mất cái tranh vì tôi biết rằng những cách hành hạ hàng ngày đối với nó là thường lắm rồi, không có gì đáng than thở. Vậy chỉ có

một sự gì uất ức lắm đánh mạnh vào tâm trí nó mới khiến nó thồn thức được thôi. Như thế chỉ có thể là việc mất cái tranh nó nằn nì xin đã lâu lắm ; cái tranh tôi vừa cho nó lúc sáng, gọi là thưởng cho nó tháng này vì nó được đứng chỗ khá cao trong lớp. Nó ranh lắm anh ạ, thấy tôi làm việc gì nó cũng tò mò xem xét. Vừa thấy mất cái tranh nó đã định lấy trộm cái chìa khóa bách bảo của tôi để tìm thấy rồi đem khoe. Chả may trí nó còn non quá nên phải chạy sang cầu cứu. Vừa bị mất cái nó thích vừa ức phải nhờ người — dẫu nó bẽ nhưng đã có trí tự cường nên nó mới tủi thân, nước nỡ như thế. Người ta ai chả vậy, khi đã đề hết tâm trí đến việc gì lại bị thất bại thì dẫu việc ấy có nhỏ đến đâu cũng thấy đau đớn lạ thường vì cùng việc ấy cái hồng đã lòi đi mất bao nhiêu tâm lực và thần trí của mình.

Thấy Cường sắp tới lúc kéo giải lý luận của anh ra tôi vội ngắt lời :

— Thế tại sao anh biết cái ảnh ô-tô giắt vào bức tranh gà ?

— Có gì lạ đâu ! Anh chả thấy Hoan nói rằng nó đã tìm khắp các nơi không thấy đấy à ? Nó đã nói tất là đúng. Như thế cái tranh chỉ có thể ở một chỗ bất ngờ.

Lúc mới vào tôi đã để ý đến cái lỗ hồng giải sát tường ngay gần bàn học của nó trên gác. Nhìn thấy cái tranh treo ở phía trên, tôi đến nơi xem mới biết mình phỏng đoán mà đúng.

Lúc lên gác dẫu cái tranh thàng Hoan còn quái cổ nhìn xem hai em nó có lên theo và trong lúc vội vàng đã bỏ cái

tranh ra ngoài quyền sách. Tờ giấy cứng và khá nặng cứ sạt tường rơi thẳng xuống chui lọt vào cái «túi» đã hé miệng đợi sẵn đấy rồi. Nhưng muốn tập cho thằng Hoan trở nên mạnh bạo nên tôi mới vẽ chuyện bảo nó một mình lên gác.

— Thế còn cái xương quai xanh?

— Vì thấy nó cũng như anh chỉ đến gần cái đầu lâu với giăng điệu dụt dể nên tôi bắt nó mang theo cho rạn thêm một ít.

CON CHÓ ỒM

Hơn nửa tháng nay, cách hành động của Cường bí mật quá. Cửa gác anh lúc nào cũng đóng chặt, trừ thằng nhỏ mỗi ngày mang cơm nước lên hai lần, còn không ai được bước chân tới. Thế rồi chợt một cái anh mang khăn gói ra đi, băng hai ba ngày; lúc trở về giăng điệu lại bận rộn vội vàng hơn trước.

Tôi bản khoản mãi cũng không tìm ra manh mối; bỗng nhiên chiều hôm nay thằng nhỏ nhà anh đến đưa tôi cái thiệp có mấy giòng: «Búng 20 giờ mời cậu Cả lại uống nước ăn bánh». Tôi mong chờ chóng tới giờ hẹn phần nhớ những buổi êm đềm trong vụ rét, chúng tôi ngồi trước ấm chè sen thơm ngát và đĩa bánh ngọt, cùng nhau hưởng những phút nhẹ nhàng sau những ngày hoạt động, phần mong muốn được biết rõ cái cơ khiến anh tự đem mình cách biệt hẳn mọi người trong nửa tháng nay.

Tôi nơi đã thấy Cường và Hoan đang nói chuyện vui vẻ lắm. Tôi thấy cả hai cùng gầy và xanh hơn trước nhiều. Thấy tôi Cường vội reo lên : « A cậu Cả kia rồi ! Chậm nửa phút là đằng này chén trước ! Thôi ta vào tiệc đi »,

Cường nói cười vui vẻ lắm. Hoan vì đã gặp tôi một lần nên cũng không ngỡ ngàng nữa.

Khi gần tàn ấm nước, Cường đang cầm miếng bánh bông gừng tay sẽ cau mày nói một tràng tiếng lóng

« Boan soan bại sai bỏ sở bỏ sở sỗ sỗ sỗ sỗ ! ».

Tôi đang ngờ ngẩn không hiểu anh nói tiếng gì, Hoan đã trả lời :

« Bùa sùa bùa sùa bả sả bột sột, bí sí ! »

Cường quay lại mỉm cười bảo tôi :

« Anh sắp bị bom ám sát đấy ! ».

Vừa toan hỏi lại bỗng nghe đánh tạch một cái, rồi cồ, vánh tai tôi bị những hạt gì nho nhỏ bắn vào rất lẹt, Chưa khỏi rật mình đã lại nghe tiếng nữa ; ở phía cồ bên kia cũng bị bắn như thế. Thì ra trong lúc tôi đang mải ăn — xin thú thực thế — Hoan đã dấm nước vào « quả tanh-tách » (1) để vào cồ tôi cho bắn tung lên.

Không để tôi kịp bực mình, Hoan vội nói :

« Hoan chào anh đấy ! Lối mới đấy mà ! ».

(1) Một cây bé bằng cây đậu, quả khô đen, gặp nước bắn tung giắc các hạt ra rất xa.

Em nhường cho nó... (trang 15)

Cường xoa tay tiếp lời : « Vì chúng tôi mời anh đến dự tiệc mừng Hoan thoát chết đấy anh ạ ».

— Làm sao kia ? Tôi vội hỏi.

— Bị ma cà rồng hút máu anh ạ. Em lật áo cho anh xem.

Hoan lật áo lên, tôi thấy ở lưng và bụng nó những vết đỏ đều nhau như bị một con dấu sắt nung đỏ dí vào. Điều lạ là những vết ấy đều có ba cạnh như cạnh khế.

Cường kéo áo che cho Hoan rồi bảo : « Giờ em kể đầu đuôi cho chúng ta nghe đi ! ».

— Ngay chưa hôm sau hôm anh Cường tìm cho em cái tranh ô-tô em vừa cắp sách ra khỏi ngõ thì nghe có vật gì lạnh lạnh đi vào gót chân em. Quay lại em thấy một con chó con đang đuôi theo em. Tội nghiệp trông nó gầy còm ốm yếu quá. Nó cứ theo em và hễ em đứng lại là nó lùi xa ra mấy bước ve vầy đuôi rồi em đi, nó lại lẻo đẻo theo sau. Đến cửa trường em vào nó dừng lại rồi quay trở đi. Em vào học không để ý gì đến nó nữa. Nhưng đến chiều vừa tan hàng em đã thấy nó rồi. Trông bấy giờ nó lại còm côi hơn buổi sáng ngày. Em nghĩ rằng nó đói đã vào ăn trộm của nhà nào mấy miếng xương nên bị họ đánh đuôi mới đến nỗi thở hồn hèn như thế. Thương hại liền gọi nó, nó vẫy đuôi quăn quít theo em ngay.

Em về đến nhà đã nhá nhem tối nên cũng không ai để ý đến. Em đem dẫu nó vào trong bếp rồi bửa cơm cố ngồi đến sau cùng và nhin một bát cơm đem xuống cho nó.

Sáng hôm sau thứ năm tắm cho nó xong, em thấy nó đẹp quá. Lông nó trắng tuyền, mắt trong như hồ phách, mũi thì đen và dính như mũi gấu.

Tắm xong em lại dấu kín nó vào một nơi. Đến trưa, em vừa cho nó ăn thì di em chạy sòng sọc vào gào thét bắt đuôi đi cho kỳ được. Sau mọi người súm lại. Ai cũng khen có chó vào đồ nên gì em mới thôi.

Vả lại người ta có thiết gì đâu. Bữa ăn đã có em nhường cho nó rồi còn gì nữa.

Được mấy hôm trông nó đã khá lòng mỗi ngày một trắng mượt thêm ra. Nó lại quẩn quít lấy em cả ngày vui vẻ quá, còn thằng Ti với con Trà sao nó lại ghét thế. Động thấy chúng đến gần là nó gừ gừ nhe răng ra chỉ chực cắn. Chúng nó cũng tức lắm, nhưng không làm gì được.

Cách đấy mấy hôm em ốm, sốt li bì. Con chó không được ai trông nom cho ăn uống gầy sút đi, lại bị hai đứa kia chòng ghịch nên trông thảm hại quá. Em thương nó, nhưng không trở được mình thì làm thế nào. Nó vẫn nằm dưới chân giường em, trên cái áo lằng cũ em để dành cho nó. Ngày ngày nó ghéch mõm lên trông em như muốn nói đề hỏi thăm bệnh. Em thương nó quá, mong cho chóng khỏi đề trông nom cho nó.

Thế rồi bỗng nhiên em cứ thấy bà cả người, con chó của em cũng nằm lả đi. Người em nổi đầy những vết anh vừa xem. Không ai biết là bệnh gì. Thằng Ti với con Trà thì bảo rằng em bị ma cả rồng hút máu.

Em cũng sợ quá, con chó nằm dưới chân em chốc chốc lại rùng mình khiến em lại sợ thêm. Nhưng đến hôm qua em đã tìm được con ma ấy rồi. Em định bắt nhưng muốn mời các anh cho vui.

Thôi chốc nữa nhé. Đứng chín giờ em hé cửa sân, các anh vào se sẽ nhớ. Chắc em không cần phải dặn nhỉ.

Em về đây. Họ lại sắp đi xem tuồng rồi.

Hoan đi rồi tôi quay lại bảo Cường : « Còn anh nữa làm gì bí mật thế ».

— Hiện giờ chưa thể cho anh rõ được, Hằng đợi đấy một ngày sắp tới, tôi sẽ mời anh đến chứng kiến như cuộc bắt ma của Hoan hôm nay.

Rồi anh nói lảng sang chuyện khác cho mãi tới chín giờ mới đứng lên dục tôi sang nhà Hoan.

Như nhời Hoan nói, chúng tôi đến cánh cửa đã hé mở, chỉ việc nâng lên mà vào. Cường bấm tôi ngồi im một chỗ rồi chỉ tay vào phía trong. Dưới ánh đèn con, tôi thấy Hoan vuốt ve một con chó trắng muốt, nổi bật trên mảnh áo đen giải làm nệm cho nó.

Hoan vuốt ve yêu nựng nó một lúc rồi nói : « Thôi chú nằm yên nhớ, rồi mai chú khỏe ; tôi đi ngủ đây ».

Nghe thằng bé nó nói với con chó một cách âu yếm như nói với một người, lòng tôi thấy se lại, thương hại nó sống bơ vơ trong một gia đình không được hưởng những cái vuốt ve yêu dấu phải đem hết tình thương mến dồn cả vào con chó con.

Chúng tôi ngồi yên một lúc trong gian phòng lặng lẽ. Tôi đã thấy đèn dợn vì câu chuyện của Hoan nói cứ lớn vồn ở trí tôi với những vết ba cạnh đỏ hồng hồng nổi ở trên da. Tôi phục cái bạo của Hoan đã giám một mình ở trong gian phòng tối nằm đợi cho ma đến để bắt.

Bỗng nghe tiếng đếm « một » lạnh lùng như tiếng của hồn ma đưa lại. Cường vội bấm tôi, chỉ tay vào chỗ con chó. Dưới ánh đèn tôi thấy rõ ràng một vết đen bám vào đám lông trắng rồi biến mất khi con chó rùng mình mấy cái. Vết này vừa mất đi tôi lại thấy một vết nữa hiện trên lưng con chó khi tai tôi nghe một tiếng « hai » cũng lạnh lùng xa-xăm như tiếng trước. Rồi thoáng một cái con chó lại rùng mình, một vết thứ ba lại hiện lên lưng nó. Tôi đã tưởng tôi mê hay ít ra cũng hoa mắt chứ có lẽ đâu lại có sự biến ảo lạ lùng ấy thì bỗng nhiên sau một tiếng « ba » cũng vẫn lạnh lùng xa-xăm như mấy tiếng trước, cánh tay của thằng bé con nằm trong chăn bỗng vung lên trời nắm một vật gì kéo thẳng xuống.

Tôi đương bàng hoàng trước cảnh tượng lạ lùng ấy bỗng nhiên một tiếng hét lớn từ trên gác đưa xuống, một bóng đen chạy sầm sập xuống cầu thang vừa dấy vừa kêu.

Vừa đứng giậy mở toang cửa Cường làm như người mới ở ngoài vào cất tiếng hỏi : « Cái gì thế ? ».

Cái bóng — nhìn kỹ mới biết là một đứa con gái chạc mười ba mười bốn tuổi — vừa rũ vừa kêu : « ối giờ ời kiến lửa nó đốt tôi ».

Hoan vội chạy ra : « Kia Trà. Sao không đi xem tường lại nằm co ở trên gác để kiến nó đốt cho, thôi vào đây anh rũ cho ».

Chúng tôi tìm đã kỹ lắm mà con bé chốc chốc kêu giời lên một tiếng lại rầy rụa. Kiến lửa đã chạy khắp mình nó, nên khó lòng tìm hết ngay được. Thấy con bé rầy mãi Hoan mới bảo nó: « Thôi em vào tắm đi. Trong nhà anh có nồi nước nóng đây tắm cho hết nọc độc là khỏi đau ».

Trà vào rồi Hoan bảo chúng tôi: Thôi hai anh vào bắt nốt những con ma cà-rông rồi hãy về ».

Khi tới gần con chó Hoan đánh riêm lật bụng nó lên chúng tôi thấy rành rành ba con đĩa trâu đang bám ở đấy. Sau khi rí riêm vào cho ba con đĩa rời ra Hoan nói: « Con chó và em đã gây đi vì bị đĩa cắn. Cứ tối đến nó thả đĩa xuống, sáng ngày lại giậy sớm bắt cất đi vì đĩa đã ăn no rời ra rồi trước em ốm không biết, mãi hôm qua mới thấy rõ ràng. Em bắt kiến lửa bỏ vào chai buộc sẵn ở trên gác lúc này rật dây mở nút để kiến ra đốt nó cho đáng kiếp ».

Ra tới đường tôi vội kéo áo Cường « Khá đấy thằng bé Hoan của anh ! Những lũ ranh quái như con Trà phải gặp những miếng ấy mới chữa được ».

— Thế anh còn chê thằng bé ấy hay nhẽ nữa thôi.

— Thôi rồi ! nhưng này lúc này anh nói lóng gì thế ?

— Có gì đâu tiếng Annam đấy ! có khác là một tiếng thì chúng tôi nói bằng hai tiếng. Tiếng thứ nhất bắt đầu bằng chữ B. Tiếng thứ hai bằng chữ S. Ví dụ « bậu sậu bả sả bốc sốc bầm sầm » nghĩa là « cậu cả ngốc lắm » có thể thôi.

Vừa hít phải... (trang 23)

CÁI ĐẦU LÂU

Allo ! Ai đấy ?

— Cậu Cả đấy phải không ?

— Cường ! Tôi giao hẹn cho anh lần này là cuối cùng ; anh không được gọi tôi như thế nữa. Nếu không nghe lần sau anh đừng có trách !

Ở đầu giây nói đằng kia tôi nghe tiếng Cường cười ròn rã rồi trả lời :

— Thôi có tức thì hãy nhá nốt miếng bánh dẻo đương nhai trong mồm ấy đi đã chứ bây giờ đầu có tức thì đã làm gì được ai ! Vả lại nếu có vì phải ngồi một mình đánh băng báo mà tức thì cứ gây sự với nhà in ấy chứ hờn gì với tôi.

Dầu đương bực mình vì nhà in đem báo đến trễ chậm, để chỉ còn ngày mai nữa đã hết bạn dầu nhà Giày Thép nhưng nghe thấy ở tận bên kia đầu giây Cường đoán trúng được cả hai việc — soạn báo và ăn bánh dẻo — nên tôi cũng thấy nguôi nguôi cơn giận và trả lời :

— Hỏi gì thì nói ngay đi. Nhảm nhí mãi, người ta còn bận.

— Thế có thật anh đương soạn báo không đã ?

— Thật rồi ! Hỏi gì thì nói nhanh lên.

— Ừ nhớ, nghe cẩn thận đấy, không trễ con nữa đâu. Số là... là... tôi đương ở Huế anh có biết không ?

— Không. Sao nữa ? Nhưng mà nói sẽ chứ inh tai lên ai nghe được.

— Số là... là... mình vội ra tàu quá thành ra lúc đi không kịp tắt cái đèn đèn trên bàn, cửa buồng thì khóa, thằng nhỏ xin phép về quê. Để vậy đến hôm về thì hao tiền điện mà ra để tắt đèn thì hao tiền tàu, và nhất là mất cái thú ngắm trăng trên sông Hương đêm nay.

— Thế là nhờ tôi tắt hộ phải không ? để soạn xong chỗ báo này đã. Ai bảo đừng trí cho tốn một thẻ.

— Cũng được nhưng anh nhớ đừng chạm gì đến cái đầu lâu đấy.

— Cái đầu lâu nào nữa ? cái hôm nọ đã...

— Anh tưởng nó rời ra từng mảnh từ hôm anh đánh rơi phải không ? Lại mà xem nó chẳng làm sao cả. Nhưng nhớ đừng chạm đến nó. Tắt đèn xong thì xuống ngay đừng để ý đến vật gì trên bàn nhé. À còn khóa cửa, anh vặn những chữ này : TTCCĐ.

Tôi vừa đặt ống nghe xuống, tiếng chuông điện lại kêu ran.

— Allo ! gì nữa.

— Allo ! Cạn Cả... ấy chưa xong ông đừng cắt. Cậu Cả... à... à... Nay tôi dặn cậu nhớ cẩn thận chớ có chạm đến cái đầu lâu nhớ có sự nguy hiểm không ai đến kịp mà cứu được đấy nghe chưa ?

Không buồn để ý đến lời dặn sau này — tôi chỉ cho là những lời đùa rởn — tôi gác ống nghe, quay lại bàn ngồi kiểm nốt đồng báo, miệng lầm nhảm : TTCCĐ. TTCCĐ nghĩa là gì ? Tại sao anh chàng quái gở này lại chọn năm chữ ấy cho vào khóa chữ ? Nóng ruột hơn nữa là muốn

xem cái đầu lâu, vật rõ ràng tôi đánh rơi long ra từng mảnh, bây giờ theo lời Cường lại lành lặn như thường.

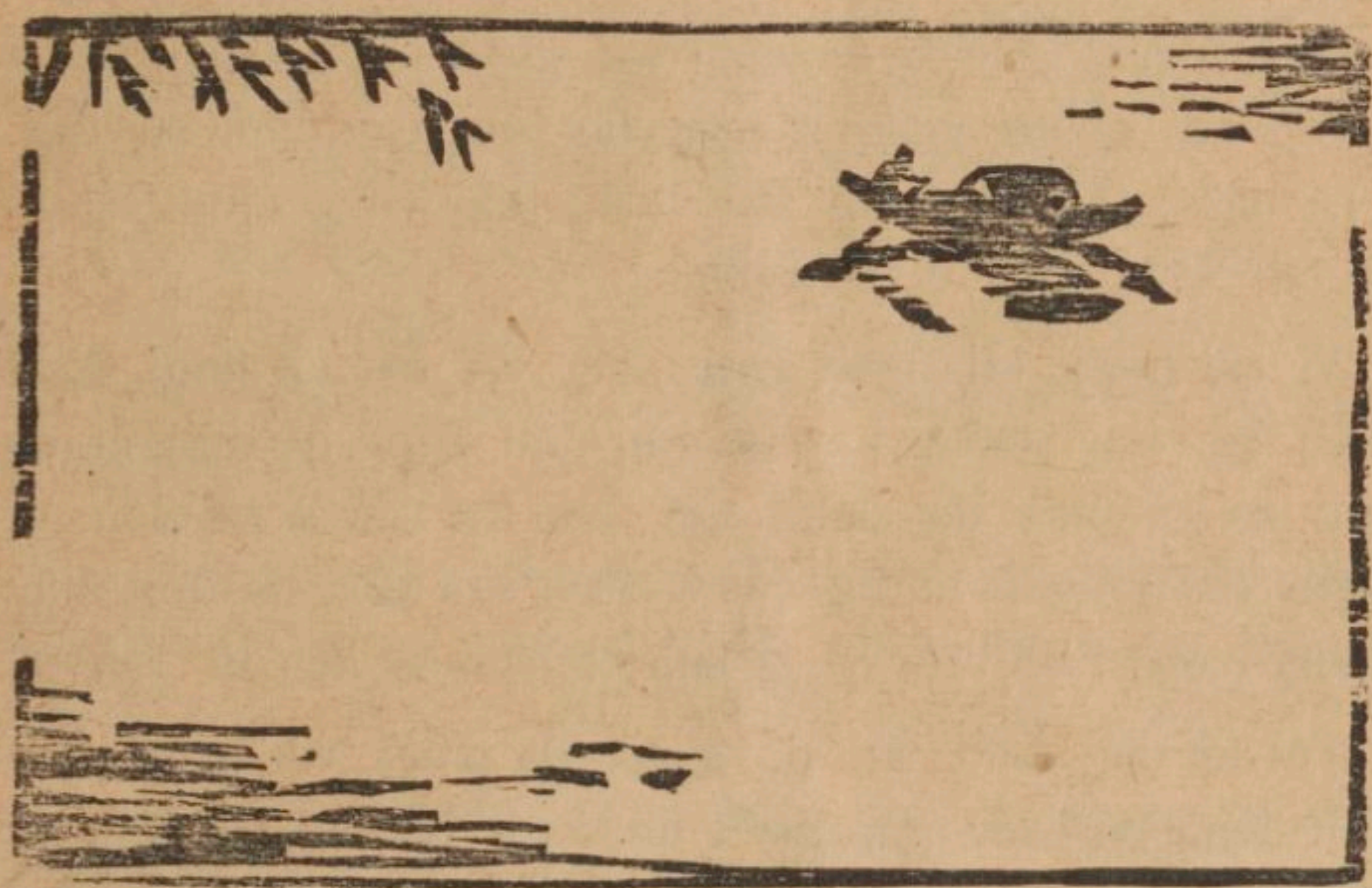
Tiếng trống sư-tử vừa yên được một dạo, lại nổi ran lên ở các phố chung quanh. Tôi cố nén lòng ngồi soạn cho xong trông báo để còn đến xem cái đầu lâu và để được thờ thần trên đê Nghi - Tàm một mình ngắm bóng trăng trong.

Ý định ấy an ủi tôi, giúp cho tôi thêm hăng hái. Khi soạn xong tờ báo cuối cùng, tôi bước ra đường trời đã sẩm sẫm tối, Tôi chậm rãi bước trên hè phố thở khoan khoái khi trời mát mẻ làn gió may mới quện về. Qua kẻ lá trên đầu, mắt tôi nhìn suốt vào bầu không khí êm dịu, trong veo, sâu thăm thẳm. Những làn mây trắng muốt như những gợn bông nòn đương nhẹ nhàng từ phía đông chôi lên rồi tản mát khắp trời.

Sau khi dừng lại tránh hai ba đám rước sư tử, tôi tới trước nhà Cường.

Chào ông chủ nhà dưới rồi (người tôi đã quen) tôi cứ tự nhiên bước lên thang. Như lời Cường nói, qua khe cửa tôi còn nhìn rõ ánh đèn. Cầm đến khóa chữ tôi thấy tay run run lòng hồi hộp. TTCCĐ; chốt khóa rời ra. Sẽ đưa tay ần cửa: trước mặt tôi mở rộng một gian phòng.

Dấu gian buồng này tôi đã quen lắm — quen như buồng học của tôi — dấu đã nhiều lần vào đấy một mình, nhưng lần này, trước ngưỡng cửa tôi thấy ngần ngại khó cất bước. Tâm linh tôi như muốn bảo tôi rằng có sự gì bất thường xảy ra. Sau một phút chấn định tinh thần tôi mạnh bạo bước vào.

Trên bàn, ngọn đèn phủ cái chao màu lá cây diêm mấy cành hoa hồng trắng, chiếu một vòng ánh sáng lên trần và chiếu xuống mặt bàn và một góc buồng một vòng ánh sáng nữa rộng hơn. Tôi cố ý đưa mắt nhìn ra mọi chỗ trong phòng — đầu trước khi tâm con mắt đưa đi đến đâu tôi đã biết rõ sẽ thấy vật gì ở đấy — Nhưng vật tôi cố tránh vẫn thôi miên tôi, và có cái hấp lực lạ lùng bắt tôi phải nhìn vào đó. Một nửa ở vào ánh đèn, một nửa ẩn trong bóng tối, vật ấy — cái đầu lâu — đương chỗ mắt nhìn tôi. Tôi đã nhìn những cặp mắt của thú dữ, của kẻ hung tàn, của quân thù nghiền ngấm mỗi cảm hờn. Tôi đã nhìn những cặp mắt của người nham hiểm cũng như của người cương trực, những cặp mắt ấy tôi có can đảm đương mắt nhìn thẳng nhưng đối với hai cái hố sâu này, rõ ràng nó nhìn mà không phải nó nhìn, nó ẩn trong bóng tối, nó tối đen hơn bóng tối, nó làm sao ấy. Chỉ đưa mắt lướt qua, gặp sức điện của nó chiếu ra tôi đã thấy

rợn cả người. Những tiếng trống sư tử đánh ran ở ngoài phố cũng không giúp tí nào cho lòng can đảm của tôi. Vừa bước gần đến cạnh bàn bồng thấy rùng mình tôi sẽ lùi lại, đứng sững ở giữa phòng.

Vì cái bước lùi trong cơn sững sốt ấy, tôi mới định thần lại. Cái phòng này tôi vào một mình đã mấy mươi lần, có gì thay đổi đâu? Cái đầu lâu vẫn là cái đầu tôi đánh rơi long ra từng mảnh trên sàn gác vào hồi mấy tháng trước! Thế thì có gì làm cho tôi sợ đến thế được?

Tôi tự chế điều cái sợ vô cớ của mình, rồi mạnh bạo tiến đến bên bàn, quả quyết nhắc cái đầu lâu lên xem có phải cái hôm nọ, Cường đem gắn lại hay anh mới kiếm đầu cái khác thế vào.

Nhưng vừa nhắc cái sọ dừa lên khỏi mặt bàn thì tự nhiên tôi đứng sững, ngậy người tay không buồn rời nó ra nữa. Một tiếng đàn chầm chầm từ trong đó phát ra, nhẹ nhàng êm ái...

Tin rằng đây chỉ là một trò đùa của Cường, tôi dơ cái đầu lâu lên, dùng sức cố bửa những khớp xương ra, để lấy cái máy, tôi chắc là anh đã giấu ở trong đó. Nhưng lần này các khớp xương như gắn chặt lại với nhau, cố hết sức tôi cũng không tài nào bửa ra được. Tiếng đàn vẫn nhẹ nhàng êm ái tan ra trong làn không khí yên lặng của gian phòng. Thấy dùng sức không kiến hiệu, tôi cầm cái đầu lâu lắc mạnh, xem có tiếng sóc sách ở trong.

Bỗng nhiên điều tôi không ngờ xảy đến. Hai giọt — tôi tạm gọi là nước mắt — từ trong lỗ hồng đọng con người đổ xuống. Cái đầu lâu khác, người đã chết rồi còn biết

khóc? Tôi ngầy người ra trước hiện tượng lạ lùng ấy. Như không để ý gì đến tôi, cái đầu lâu — tôi vẫn giữ ở trên tay — vẫn khóc, nước mắt chảy tràn chề.

Những giọt nước từ từ đổ từ mũi, từ mồm cái đầu lâu chảy xuống mặt bàn, tụ lại và bò dần tới một tờ giấy dày như một tờ thiệp cứng, để dưới cái kính hiển vi lúc bấy giờ tôi mới để ý tới.

Tôi vừa toan nhắc cái kính để cầm miếng giấy lên cho khỏi ướt thì giòng nước mắt vừa chảy tới, mảnh trắng trắng ấy thấy tan ra và bốc lên một thứ hơi lạ lùng.

Vừa hít phải hơi ấy, tôi vội nhin thở nhưng người tôi đã thấy bàng hoàng, chân tay thấy đã dờn, ngã khuỵu ngay xuống.

Trong lúc bàng khuâng, tôi chỉ cảm thấy rằng tôi ngã nhưng không biết có phải thực ngã không vì tôi không thấy đau đớn gì cả. Tôi nhận thấy rằng bao nhiêu những thứ nặng nề của xác thịt tôi đều chúi cả lại ở mặt đất, chỉ riêng có phần nhẹ nhàng của linh hồn tôi, đương phảng phất chập chờn bay trong khí trời thu. Trong lúc ấy tôi tin rằng: giả tôi quay đầu lại, tôi sẽ trông thấy trên mặt đất cái xác thịt của tôi đương cứng đờ nằm đấy nhưng tôi cố hết sức cũng không tài nào ngoải được cổ lại hình như có một sức mạnh vô hình bắt tôi đã đi thì đi hẳn, không cho dùng dằng lưu luyến một phút nào. Tôi thấy tôi không lo chết sợ chết như những ngày còn bé, vì cái chết nó nhanh chóng quá, nó nhẹ nhàng êm ái quá.

Tôi không có cảm giác rằng tôi « chết » như thế lâu hay chóng nữa. Lúc tôi tỉnh giấc thấy mình nằm trong một

khoang thuyền, mặt trăng tròn đương soi vàng vạc giữa trời. Tiếng sáo nhẹ nhàng từ đằng mũi thuyền đưa lại. Một bàn tay bé nhỏ nhẹ nhàng đặt trên trán tôi; có tiếng người ngồi trên đầu đường sẵn sóc tôi nói ra:

— Tỉnh rồi anh ạ!

Tiếng sáo yên, tiếng chân sẽ bước lại gần. Tôi bàng khuâng tưởng mình đương say trong giấc mộng của Đường-Minh-Hoàng đi tới cung trăng. Nhưng dưới ánh trăng, mặt người thò vào khoang thuyền không phải là một nàng tiên-nữ, lại là Cường, bạn tôi.

Tôi vùng đứng dậy không ngờ sức khỏe vẫn như thường. Trước giáng điệu ấy, Hoan thẳng bé ngồi đầu đường vội cười ròn rã. Cường cũng cười theo:

« Vì thấy anh bận soạn báo, trước khi thưởng công, chúng tôi định đùa chơi một tí thôi; ra ngoài này! ».

Đứng ra ngoài khoang tôi mới nhận thấy rằng mình đương lênh đèn trên mặt hồ Tây. Ở đằng mũi, các thứ bánh trái hoa quả đã bày la liệt trên một cái kỷ nhỏ.

Vừa cầm miếng lê tôi vừa hỏi Cường:

— Thế mà bảo người ta rằng ở Huế!

— Anh dễ tin thật và không chịu nhận xét tí gì.

Có lẽ nào ở Huế cách đây những 700 cây số mà nói dày điện thoại còn làm « inh tai » anh lên được và nhất là lại nghe rõ ràng tiếng anh đang lúng búng vì miếng bánh dẻo trong mồm.

Đương bóc mũi bưởi nghệ, Hoan vội ngừng tay tiếp lời:

— Còn cái máy chằm cằm, của em đấy. Nhân nhà có cái đồng hồ báo thức cũ liệt máy, em tháo cái máy đánh đàn đưa anh Cường lắp vào cái đầu lâu, để thò chốt ra ngoài. Anh vừa chạm tay phải, cái đầu lâu liền tự nhiên gảy một bản đàn. Lúc ấy đứng ở cửa buồng đang này, trông giáng điệu ngơ ngẩn của anh, em ôm bụng nhin cười không được.

— Thế còn liều thuốc mê người?

— Đây là hóa chất, tôi không tiện nói tên cho anh biết rõ vì anh còn « ngớ ngẩn » quá, như Hoan nói. Nếu tỉnh ra anh đã không mắc lừa chúng tôi từ lúc nghe thấy những chữ TTCCĐ.

— Thế TTCCĐ là gì?

Hoan cướp lời Cường phá lên cười:

— TTCCĐ là « Thử Tài Cạn Cả Đây » thế mà không biết.

c) **ĐOÁN HỌ**

Ắt là em ruột Bình, Bình là con Cảnh, Cảnh là anh Dương, Dương là con Minh, Minh là em Hanh, Hanh là ông Ninh, Ninh là con Lâm. Vậy Ắt gọi Lâm bằng gì ?

LỜI GIẢI

a) **CÁC CÂU ĐỐ**

- 1° Không khí.
- 2° Cái kem que.

b) **SẮP CHỮ**

- 1° Trần-Quốc-Tuấn
- 2° Anh
An
Xanh
Sanh

3°

C
CHA
CHONG
ANH
G

c) Ắt gọi Lâm bằng **BÁC HỌ**

Sách Hoa Xuân

CỦA TUỔI TRẺ

LOẠI SÁCH GIẢI TRÍ CÓ ÍCH VIẾT RIÊNG CHO CÁC EM NHỎ

14 — Phố Blockhaus Nord — Hanoi
Tổng phát hành Haiphong hiệu sách
TAM-ANH — 96, Boulevard Bonnal

ĐÃ CÓ BÁN

1. Một đêm trong rừng
thảm (hết)	13. Ba con chim
2. Cậu bé làng Ủng (hết)	14. Cái sắc biến hình
3. Sông gió (hết)	15. Alibaba
4. Hộp sữa đồ (hết)	16. Lòng trẻ
5. Gan trắng sỉ (hết)	17. Vua Bà
6. Cò bé quay tơ (hết)	18. Trò quỷ thuật
7. Mồ côi (hết)	19. Ông bụt chùa vàng
8. Truyện con thỏ (hết)	20. Mười nàng tiên
9. Mối tử thù	21. Hàn thực
10. Vui chơi ca mùa	22. Cù không cười
11. Thầy cai Tò-lăng-đít	23. Đứa bé bỏ rơi
12. Lam-Sơn họp mặt	24. Thạch-Sanh
	25. Cái tranh

TỪ CUỐN THẠCH-SANH

GIÁ 8 XU MỘT CUỐN

CÁC CUỐN TRƯỚC VẪN BÁN 6 XU

Imp. Minh Tam — Haiphong